

Et talent i vækst

DAYS OF WINE AND ROSES („Hektiske dage“). Prod.: Warner-Pathe (Martin Manulis), 1962. Instr.: Blake Edwards. Manus.: J. P. Miller. Foto: Phil Lathrop. Klipping: Patrick McCormack. Musik: Henry Mancini. Medv.: Jack Lemmon, Lee Remick, Charles Bickford, Jack Klugman, Alan Hewitt, Tom Palmer, Debbie Megowan, Maxine Stuart.

At følge et ungt instruktørtalents vækst og modning fra film til film er en kær beskæftigelse for filmentusiasten. Trods alle forsikringer om, at „det er i Europa, det foregår“, er amerikansk film for øjeblikket rig på sådanne unge begavelsere. *Blake Edwards, Stanley Kubrick, Arthur Penn, Sam Peckinpah, John Frankenheimer, Richard Quine, John Cassavetes og Alexander Singer* er alle store talenter, der synes at have deres betydeligste værker foran sig.

I denne gruppe er Blake Edwards nok den, hvis kunstnerpersonlighed det endnu er sværest at sætte i bås. Herhjemme bemærkedes hans talent første gang i New Yorker-lystspillet „Pigen Holly“, en farvelækker og charmerende *Truman Capote*-filmatisering med en meget smuk indledning. Klar fremgang sporede i Edwards' næste værk, spændingsfilmen „Stemmen i mørket“, der ubarmhjertigt, minutøst og med uhæmmet idiosynkrasi skildrer en sadistisk psykopats terror mod en kvindelig banksekretær. Edwards' *Hitchcock*-agtige fortælleautoritet parret med hans højtudviklede sans for storby-poesi fremtryller her en spændt, trykkende angst-atmosfære, der har fået enkelte til at indbygge en religiøs symbolik i filmen. Edwards viser en magisk evne til at gøre ganske enkle ting og handlinger faretruende; et afsnit, hvor en billedhuggerinde vandrer omkring mellem sine voksfigurer, bliver nervepirrende uden en eneste iøjnefaldende effekt.

Edwards regner selv „Days of Wine and Roses“ for sin personligste film. Den er her hjemme blevet rost for sin solide realisme og for *Jack Lemmons* spil, mens mange har overset dens forfinede billedsymboler, velgennemtænkte, fortættede komposition og dens meget fint indarbejdede besk-lakoniske humor. *Paul*

Mayersberg leverede i „Movie“ nr. 11 en blændende og sikkert på mange måder definitiv analyse af filmen, påpegede dens indre sammenhæng i billed- og repliksymboler og dens psykologiske rimelighed. Adskillige har automatisk set rødt, fordi „Ring i ring“ bringes ind i billedet, men denne vending begrundes klart i Lemmons karakter, i hans erkendelse af egen svaghed og deraf følgende dårlige samvittighed. Der er ikke tale om en forceret morale, men om en naturlig og troværdig karakterudvikling.

Med hudløs, nervespændt følsomhed og uden nogen nem fordeling af ansvaret fortæller Edwards om fysisk og psykisk forfald. „Days of Wine and Roses“ er ikke pædagogisk, men poetisk, ikke en „case history“, men en både grum og nostalgisk film-elegi.

Morten Piil.

Blake Edwards-data:

Født 1922. Har skrevet manuskript til bl. a. „Drive a Crooked Road“ (1954), „My Sister Eileen“ („Min søster Eileen“ 1955), „Operation Madball“ („Rekrutter med krudt i“ 1957) og „The Notorious Landlady“ („Den mistænkte værtinde“ 1961), alle iscenesat af Richard Quine. Vigtigste instruktioner: „Mister Cory“ („Spilleren fra Chicago“ 1956), en opportunist- og spillerhistorie, der blander komedie og drama, „The Perfect Furlough“ („Korporalen på eventyr“ 1958), et lystspil med Tony Curtis og Janet Leigh, samt de i anmeldelsen nævnte film. Har for TV skabt to kriminalserier, „Peter Gunn“ og „Mr. Lucky“ samt „Dante's Inferno“. Skuespiller i bl. a. „In the Meantime, Darling“ (1944) af Otto Preminger.